

ר"ח אדר א' בשבט תשפ"ד, 9.2.2024

צילומי החורף: אליקים איטלי

שבת פרשת משפטים

הדלקת נרות - 17:00, צאת השבת - 18:00

גיליון 1599

שבת פרשת משפטים

זמני תפילות השבת

מנחה וקבלת שבת - רבע שעה אחרי הדלקת נרות

שבת:

06:30 - מניין ראשון בבית הכנסת

08:30 - מניין מרכזי - בבית הכנסת

13:30 - מנחה גדולה

17:00 - מנחה קטנה

תפילת מנחה בימי החול בבית הכנסת - 17:20

שיעור בערב שבת:

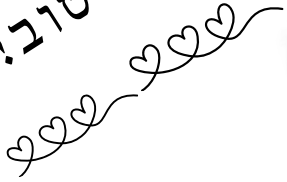
אייל זנה

שיעור לאחר תפילת מוסף

אברהם שטיין

"מכשפה לא תחיה"

מזל טוב!

לכוכבה ונחום צימבליסטה
לניסוי הנכרה, חר
בתקף אורנה ואילן

למריס ויעקב וכאן
מכל טוב כפול:
לבר המצווה של הנכר, דוד של
בנס של ברוך ואליס
ולהוצאת הנכרה, בת לרב ואביבית

מילת תודה

השבוע סיימתי ארבעה חודשי מילואים

במערך הנפגעים של צה"ל.

לא הייתי יכולה למלא את תפקידי ללא הגיבוי והתמיכה

שקיבלתי מהבית - בית קבוצת יבנה.

תודה על החיבוק בשבילי, על חיזוק בוואטצאפ,

על המאפים, הפינוקים מהוועדות והצוותים השונים.

תודה על האפשרות להתנייד ברכב (שהפך לבית),

על שחרור מתורנויות ועוד.

מחיר הדמים של המלחמה הוא כבד מנשוא,

לצד הכאב והאבדן, זכיתי לגלות מחדש ומקרוב

את ארץ ישראל היפה והטובה. שנהיה ראויים.

ג'ט' סאכא

"אוי לה למדינה ..."

שהאישה קובלת לבעלה, הבן קובל לאביו, אבל אלו - אין להן מי שיקבלו לו אלא לי בלבד".

במערכת הבחירות האחרונה, שאלה בקול רם ורד אביעד, ראשת בית המדרש 'מערבא': "מזה כמה שנים אני תוהה כיצד זה שאין מפלגה ציונית-דתית ששמה את העניין החברתי בראש סדר העדיפויות! מדוע אני שומעת אצלנו רק אמירות הנוגעות לתחומי הביטחון, ההתיישבות והמשפט? היכן הערכים שעליהם גדלתי בציונות הדתית: "חביב אדם שנברא בצלם"; "וְאֶהְבֶּתָּ לְרֵעֶךָ כְּמוֹךָ"; "וְגַר לֹא תוֹנֶה וְלֹא תִלְחָצְנֶנּוּ"? איך זה יתכן שאדם הלכתי, שהתורה היא נר לרגליו, יעדיף לתת את הקול שלו אוטומטית לאלו שישמרו על האדמה ולא על האדם!?"

עד שכל אחד מאיתנו מהרהר בדברים, וחושב על המענה הממלכתי הניתן בפועל לבעלי צרכים מיוחדים, ועל ההתייחסות הממשלתית לאזרחים שפוננו מבתיים או למשרתים במילואים שהתמוטטו כלכלית, תשמעו סיפור: רבי לוי יצחק מברדיצ'ב, 'סנגורם של ישראל', היה פורץ בבכי כאשר היה קורא את הציווי לא לענות את היתום והאלמנה, והיה אומר: "ריבוננו של עולם! כל כך הרבה פעמים אתה מזהיר את עם-ישראל מפני פגיעה ביתום - והרי גם אנחנו יתומים! והיכן רחמיך עלינו?! אנא רחם עלינו!". לעניות דעתי ולדאבון ליבי, נכונים הדברים גם בימים אלה, ואיך לא נפרוץ בבכי: "ריבוננו של עולם, גם אנחנו יתומים, כולנו אבלים, וְאֶנְחָנוּ לֹא נִדְעַ מֶה נַעֲשֶׂה כִּי עֲלֵיךָ עֵינֵינוּ!".

לפני כ- 150 שנה, עשרות שנים לפני שהציג הרצל ב"מדינת היהודים" את חזונו "כי יהיו היהודים לעם עומד ברשות עצמו במדינה מיוחדת", ושנים רבות עוד יותר לפני שקמה מדינת ישראל, כתב רבי שמשון רפאל הירש דברי תוכחה נבואיים, שניכר בהם שיצאו מדם ליבו:

"...אוי לכם שרי המדינה, אם המדינה אף היא תתעלל בחלשים ותגרום להם שיחוש את הכאב שבאובדן נציגותם ומשענתם! אוי לה למדינה שבה סובלים אלמנות ויתומים ביחסי החברה, ואפילו נציגיו הרשמיים של הציבור אינם עומדים לימינם לצדקם ולסעדם! אוי ואבוי אם לא נשאר להם אלא לצעוק אֵלַי; חייכם, שאני שְׁמַעַ אֲשַׁמַּע צעקתם, ואביא פורענות על המדינה ועל החברה, המביאה את החלשים שבה לידי כך, שלא נשאר להם אלא לפנות אל ה'".

רש"ר הירש כתב את הדברים בפירושו לפסוקים בפרשת השבוע: "וְגַר לֹא תוֹנֶה וְלֹא תִלְחָצְנֶנּוּ ... כָּל אֶלְמָנָה וְיָתוּם לֹא תַעֲנוּן. אִם עָנָה תַעֲנֶנָּה אֹתוֹ, כִּי אִם צָעַק יִצְעַק אֵלַי שְׁמַעַ אֲשַׁמַּע צַעֲקָתוֹ". רש"י, בעקבות המכילתא, מרחיב ומבהיר שהציווי "לא תענון" מתייחס לכל אדם, ובלשונו: "הוא הדין לכל אדם (שאסור לענותו), אלא שדיבר הכתוב בהווה, לפי שהגר, היתום והאלמנה תשושי כח הם, ודבר מצוי לענותם". גם חכמי המדרש נדרשים לשאלה מדוע מוזכרים רק 'היתום והאלמנה', והם עונים: "ממהר אני ליפרע על עינוי אלמנה ויתום יתר מכל אדם, לפי

להתראות בעונות

- בר המצווה של **סער ברלב** תחול בשבת פרשת תרומה, ח' באדר א' (17/2).

אנו מזכירים כי "המתכון הסודי" שמאחורי השמחות הביתיות שלנו הוא ההתנדבות הרבה.

תזיזי לי, מה את עושה?

כמו כן עד לא מזמן ריכזתי את כל נושא הגרפיקות במפעל שהוא תחום מאוד דינמי. בכל פעם שמשנתה רגולציה, יש להתאים את כל התוויות לדרישה, ואנחנו כל הזמן בחיפוש אחר מוצרים חדשים. כיום התחום עבר לידיה של לילך פלק, אבל מכיוון שהניסיון שצברתי בתחום הוא רב, אני עדיין

עוזרת בזה וממשיכה להיות בקשר עם חברות הקופסאות לאישור הגרפיקות לפני כל הדפסה והזמנה של מדבקות.

אני חלק מההנהלה הפעילה שמורכבת מכל ראשי המחלקות. ההנהלה מתכנסת לישיבה שבועית, לכל מחלקה יש יעדים. היעד של המחלקה שלי הוא להעלות את המכירות ב-5%. בשנת 2023 עמדנו יפה ביעד.

אני חלק מההנהלה הפעילה שמורכבת מכל ראשי המחלקות. ההנהלה מתכנסת לישיבה שבועית, לכל מחלקה יש יעדים. היעד של המחלקה שלי הוא להעלות את המכירות ב-5%. בשנת 2023 עמדנו יפה ביעד.

רוב היצוא שלנו הוא לארה"ב, והמרכז הוא בניו יורק. איתם אנחנו משתדלים להיפגש פעם בשנה. בכל ארה"ב יש 12 מפיצים. לפעמים צריך לעשות סדר ביניהם, כדי של ייכנסו אחד לתחום של השני. אנחנו מייצאים לאוסטרליה, לקנדה ולאפריקה. ובאירופה אנחנו מייצאים לאנגליה, לגרמניה, לבלגיה, לאוסטריה, להולנד, להונגריה, לצרפת ולאיטליה. היה לנו קשר עם אוקראינה אבל הוא ניתק במלחמה.

באופן כללי - כן. באירופה רוב המכירות הן לקהילות יהודיות. בארה"ב יש לנו שלושה לקוחות לא יהודים. המוצרים שלנו מבוקשים בקרב קהילות ים תיכוניות ושם אנחנו שואפים להתרחב.

אני חלק מההנהלה הפעילה שמורכבת מכל ראשי המחלקות. ההנהלה מתכנסת לישיבה שבועית, לכל מחלקה יש יעדים. היעד של המחלקה שלי הוא להעלות את המכירות ב-5%. בשנת 2023 עמדנו יפה ביעד.

כן. בכל שבוע נפגש צוות היבוא, שמטרתו לבחון מגמות ולקדם יבוא או ייצור בארץ של מוצרים חדשים. אגב, אני עובדת בצמוד עם יצחק ברוכי שהוא מנהל התפעול ובעבר, כששלמה היה המנכ"ל, היינו שלושה

שם:

רבקה ריין

תפקיד:

מנהלת היצוא של מפעל
"קבוצת יבנה מוצרי מזון"
("החמוצים")

את מסלול התעסוקה הקיבוצי שלי התחלתי כמטפלת. אחרי הלידה של רז שיניתי כיוון. ניהלתי במשך כשנה את חדר האוכל, עבדתי קצת ב"מיני", ומשנת 2007 התחלתי לעבוד בזיתיה - שנתיים ראשונות כמזכירת המפעל.

הגדרת התפקיד הייתה "מנהלת המשרד". במסגרת התפקיד, בנוסף לניהול השוטף, הייתי בקשר עם כל המחלקות במפעל. במקביל כבר התחלתי לעסוק בכל אישורי הגרפיקות למוצרים, הזמנות יצוא ועוד ועוד. כשכבר לא נשאר לי זמן לעבודה המשרדית, בהמלצת היועץ הארגוני של המפעל עברתי למחלקת היצוא.

המעבר מעבודה 'צרכנית' (טיפול, חדר אוכל) ל'יצרנית' (מפעל השימורים), היה הלם בשבילי. אנרגיות אחרות לגמרי של פעילות. קודם עבדתי עם נשים וילדים מהקיבוץ, ובתחום היצרני - בעיקר בחברת גברים, ובקשרים ארציים ובינלאומיים.

למעשה במחלקה של היצוא אני די לבד. כמובן תוך עבודת צוות בנושאים רבים ובתיאום וגיבוי של ההנהלה (בעזרת הרבה בשלמה נחליאל ובאור אריכא).

למדתי עבודה סוציאלית והתמחיתי בעבודה עם מכורים לסמים. זה היה בתקופה שעדיין לא אישרו עבודת חוץ, אז עבדתי יום אחד כ"יום השתלמות" ויומיים בשעות אחר הצהריים והערב. כשהקמתי משפחה כבר לא יכולתי לעבוד בשעות הערב, ועזבתי את התחום.

אגב, יש במפעל תופעה מעניינת: 5 נשים שעבדו כמזכירות המפעל - הגיעו מתחום עבודה סוציאלית.

עמידה בקשר מתמיד עם כל הלקוחות בחו"ל. הוצאת הזמנות למחסן, תיאום והזמנת קונטיינרים עם חברות שילוח וחברות ספנות, הוצאת חשבוניות ומסמכים נדרשים למשלוח, הכנת תוויות ומדבקות לפי דרישות הרגולציה בכל מדינה וכו'.

מה כאלה התפקידים?

את עוסקת בתלונות של לקוחות?

יהודה מרוז הוא זה שעוסק בשירות לקוחות, בצורה מדהימה. את כל התלונות באנגלית הוא מעביר אלי...

מאיפה השליטה שלך באנגלית?

הרבה מהלקוחות הם ישראלים שירדו או כאלה שדוברים עברית. כשצריך לכתוב באנגלית - אני מסתדרת.

תפקידים נוספים בקיבוצ?

אני נציגת ציבור בהנהלת קהילה, ונמצאת מעל 20 שנה ב"צוות פרט", שעוסק בבקשות הקשורות לצרכים שדורשים דיסקרטיות.

תחביבים?

עולמות האסתטיקה, העיצוב והציור קרובים אלי, ומאוד נהייתי לעצב את דירתנו החדשה. ואני רוצה בהזדמנות זאת להודות לקיבוץ ולצוות הבנייה על ההזדמנות שניתנה לנו לקבל בית כ"כ יפה ומושקע.

ונוסר לסיום...

אני מרגישה שאני במקום שיש לו חלק בתרומה לכלכלת הקיבוץ, ומשתדלת לבצע את התפקיד על הצד הטוב ביותר בהרבה מסירות ואחריות.

בני משק מאותה כיתה, והיו "יורדים עלינו" - שאנחנו סוגרים את העניינים בכיתה.

בעזרת חברת ייעוץ, החל במפעל לפני שנתיים תהליך מיפוי של החברה וסימון של כיווני התפתחות, ובעקבותיו התחלנו למכור גם רסק עגבניות וקטניות.

מה קרה עם הטונה של סן צ'ורי, מכרנו בעבר?

היו אצלם כמה תקלות שבעקבותיהן לא יכולנו לאשר את הדוגמאות של הייצור. דיברנו איתם על ייצור חדש, אבל אחרי הקורונה המחירים קפצו וזה התמסס. כעת התחלנו שוב, עם חברה אחרת.

הקטניות מביקות?

נראה שיש לזה ביקוש ואנחנו מקווים שהתחום יתפתח.

מה המדיניות של המפעל בשיווק סחורה מבוהלת?

רוב המוצרים מיוצרים כאן כי אנחנו רוצים למצות את כל היכולות הגבוהות של המפעל המתקדם שבנינו פה בהשקעה גדולה. מוצרים שלא ניתן לייצר כאן, או שאין לנו בהם יתרון יחסי, אנחנו מחפשים גם אצל יצרנים בארץ וגם בחו"ל. אנחנו מגיעים גם לתערוכות מזון בחיפוש אחר כיוונים חדשים, ולפעמים כמציגים. במטרה להיחשף לקהלים חדשים.

מהן נקודות הקושי בעבודה?

נתקלים הרבה בבירוקרטיה. וגם שוק לא יציב / עולם לא יציב (קורונה, מלחמה). כל השוק מיד מושפע מזה וצריך להתאים את עצמנו למצב החדש.

מה מסתך לך סיפוק בעבודה?

קודם כל יש במפעל צוות יבנאי מגובש. האנרגיות שיש בעבודה הזאת. הייתי כמה פעמים בחו"ל - מה שנתן לי את המשובים על עבודתי ותחושה של הערכה גם מצד הלקוחות. הקשרים עם אנשים מכל העולם מרחיבים את עולמי.

מרוץ החיים

שיחה עם רעות אבני מתקומה / דינה ספראי

לטלפון. דובקין אומר: "אני בכניסה לבית שלכם, תפתחי לי את הדלת!" פתחתי, ואני רואה לידו שני צעירים, אחד עם דימום מסיבי והשני נראה המום. דובקין אומר לי: "תקשיבי. היתה מסיבה. החבר'ה הגיעו אלינו לשער הצהוב. לא ידעתי למי להביא אותם, הבאתי אותם לממ"ד שלכם".

ראיתי את חומרת הפציעה, ואמרתי לאורי, הבן שלנו, שהוא מתנדב במד"א: "אורי, השעה שלך הגיעה". הבאנו את כל הציוד והתחלנו לטפל בפצוע. הבחורים סיפרו לנו על האירוע, ושאנשים נסו על נפשם שבעה ק"מ בריצה, כדי להגיע לתקומה.

לא עוברות 40 דקות ודובקין מתקשר שוב: "רעות, תפתחי דלת, אנחנו בחוץ". והוא מביא איתו שישה צעירים צורחים, בוכים. הוא מספר שיש עוד חבר'ה שהגיעו מהמסיבה לתקומה, ושהוא מפנה אותם לעוד משפחה. השישה הגיעו עם רכב ירוי מכל הכיוונים והתחילו לספר את הסיפור שלהם. אחרי שהתאפסו על עצמם, אמרתי לכולם להתקשר למשפחות שלהם. בהתחלה חשבתי שכל השישה הגיעו ביחד, אבל התברר שהקשר היחיד ביניהם הוא שהם נקלעו לאותה מיגונית. הם היו איתנו כל השבת. באיזשהו שלב הם היו רעבים. שמחתי שהיה לנו המון אוכל מהחברים, שמתתי על הפלטה. נזכרתי שזה חג, ועשינו קידוש.

השמועה שיש אצלי אנשים בבית פשטה, וביקשו שאגיד מי נמצא. בשלב מסוים שלחתי את רשימת השמות. משעה 10:00 בבוקר החלה הצפה של טלפונים. הורים ואחים של צעירים, שהיתה להם תקווה שאולי אחד הצעירים הוא האח שלהם. שלחו לנו תמונות, שנוהה. אחד הרגעים הקשים היה טלפון של משפחה שחיפשה את הבן שלה, עומרי לביא. ברשימה של הצעירים שהיו אצלנו היה עמרי לוי. השווינו נתונים, והיה כל כך עצוב לאכזב אותם. כל אותו זמן איתי דיבר בטלפון. הוא רוצה לצאת

אחת המשפחות, שהגיעו ממש לאחרונה לקיבוץ, היא משפחת אבני ממושב תקומה: רעות ואיתי וארבעת ילדיהם: מיכל - סיימה י"ב לפני שנה וכעת היא במכינה קדם צבאית לפידות, אורי (בן) בכיתה י', והבנות הצעירות - רוני, (כיתה ה') ומאיה (כיתה ג') למדו בסעד, ועכשיו לומדות בבי"ס עמיחי. לפני שהמשפחה הגיעה לכאן, היא עברה טלטלות ואירועים מורכבים. וכך מספרת רעות:

יש לנו מסורת של מעל 10 שנים של ארוחת חג משותפת בבוקר שמחת תורה, יחד עם עוד שתי משפחות מהמושב. המשפחות הביאו לנו את האוכל עוד בערב החג, כך שהמקרר היה מלא מכל טוב.

בבוקר שמחת תורה, בשעה 06:27, התחילו אזעקות ללא הפסקה ונורו מטחים של רקטות בצורה חריגה מאוד. הבנו מיד שמהו לא רגיל קורה. איתי, בעלי, שהוא קצין מודיעין באוגדת עזה, אמר לי: "יש כנראה פשיטה". הערנו את הילדים וירדנו לממ"ד. צוות צח"י החל לשלוח הודעות וכרז שצריך להיכנס לממ"ד ולא לצאת, מחשש לחדירת מחבלים. החג הופר, התחילו טלפונים וקיבלנו עדכונים בווטסאפ. איתי קיבל טלפון שהוא מגויס בצו 8. אמרתי לו: "שלא תעז לצאת. מסוכן מדי".

בגלל התפקיד של איתי קיבלנו טלפונים מחברים באזור, שהתחננו לאיתי שישלח להם כוחות צבא הביתה. חברים מניר עוז התקשרו וסיפרו שיש מחבלים בבית והם נעולים בממ"ד ולא יודעים מה לעשות. ואיתי אומר להם שאין אף אחד שיכול לבוא, ושהאוגדה כבושה.

כל זה מתרחש מחוץ לדלת הממ"ד, כשאנחנו מנסים לחסוך מהילדים את האינפורמציה הקשה.

ב-8:30 אני מדברת עם חברה מפרי גן, שמספרת שהמחבלים אצלה בבית, ואני רואה שיש לי במקביל שיחה ממתינה. חיים דובקין, חבר בכיתת כוננות, לא מפסיק להתקשר, ואז אני עוצרת את השיחה ועונה

ההגעה ליבנה

כבר כשהיינו במודיעין חשבתי שיבנה זה פתרון טוב, כי אורי לומד בתיכון בקיבוץ, ולמיכל יש הרבה חברים מהתיכון. פניתי למזכירות ואמרו לי שאין מקום, ולא המשכתי לנסות. באיזשהו שלב היה מאוד מורכב לפנות בבית הספר ב"מכבים", ביי"ס חילוני שלא הכיל את המצב, וציפה שהילדים ישתלבו בלימודים כאילו לא קרה כלום. מיכל, שהיא חברה טובה של אסיף נחליאל, אמרה לי: "תתקשרי לגלי ושלמה". גלי ושלמה בדקו, ובניסי ניסים בסוף התפנתה עבורנו דירה. אני מרגישה שבאמת עשו אתנו חסד גדול, ומאז שהגענו לכאן, התחושה היא שאפשר להניח את הראש, אחרי כל הטלטלות.

הבנות הגיעו לביה"ס ופגשו חברות מעלומים, שגם הן מפונות. רוני ומאיה הרגישו כאן בבית והשתלבו בבתי הילדים. הם כבר על אופניים, נהנות מכל הדברים המדהימים שיש לקיבוץ להציע. אנחנו אסירי תודה על הזכות, על השקט הנפשי, על הצוות שהביא כל מה שצריך. אלי ואביעד מוזס המופלאים האלה! אני נפעמת כל הזמן מהאנרגיות ומהרצון לסייע ולתת.

כריסטי ביקור קצר:

איתי, באזרחות, מפקח ברשות מקרקעי ישראל, שומר על אדמות המדינה. מהשביעי באוקטובר - במילואים באוגדת עזה, כקמ"ן.

אני עורכת דין מזה 15 שנה, מתוכן 12 שנה כעצמאית. המשרד שלי בבאר שבע, ואני עוסקת בכל מה שקשור לתכנון ובנייה, ונותנת גם ייעוץ משפטי לרשויות מקומיות.

תחביבי: ריצה. חלמתי לרוץ למרחקים, וכל פעם זה לא הסתדר מסיבה אחרת: פעם חליתי בקורונה ואח"כ נפצעתי ברגל. במלחמה אמרתי לעצמי שיש כל כך הרבה דברים שאינם בשליטתי. מה שאני כן יכולה לעשות עכשיו, זה - לרוץ. התחלתי לרוץ. במודיעין. בירושלים. בכל פעם הוספתי מרחק. כשראיתי שיש מרתון בים המלח - נרשמתי. השבוע הגשמתי את החלום, והשתתפתי ביום שישי האחרון במרתון הגדול בים המלח.

זה באמת "לעשות מהלימון לימונדה" - במלחמה.

צילום משפחתי בסיום ריצת המרתון.

מהבית, ואני אומרת לו: "אל תצא. הכביש מלא במחבלים. לא תחזור חי". במשך כל הזמן הזה התנהל קרב יריות בגיזרה סביבנו, כשאנחנו שומעים קולות ירי ללא הפסקה.

ב-20:00 פינו את הפצוע לטורוקה יחד עם החבר שלו. בשעה 12:00 בלילה כיתת הכוננות שלנו פינתה לצומת פלוגות את שאר הצעירים שברחו מנובה, ושם חיכו להם בני משפחותיהם.

כשיצאה השבת איתי פשוט לא הקשיב לי, לקח את האוטו ונכנס לאוגדה. בנס, הגיע בשלום. באוגדה היו הרג רב ומראות קשים.

לפנות בוקר של יום ראשון ב-05:00 בבוקר נסענו. לקחתי את הילדים ואמרתי: אין ברירה, צריך לצאת. תפסתי מזוודה, זרקנו לתוכה במהירות דברים בלי הרבה מחשבה ויצאנו לדרך. עוד היו מחבלים הרוגים על הכביש. אמרתי לילדים להתכופף, כדי שלא יראו את המראות שהיו בחוץ.

התגלגלנו למודיעין, לאחותו של איתי. ביום שני בבוקר פינו באופן מאורגן את אנשי תקומה למלון גומא שנמצא בעיירה מגדל, על הכינרת. לא רציתי להתפנות לשם בגלל המרחק. התארגנו, 35 משפחות, באכסניית נוער במודיעין, והתאכסנו שם במשך כל התקופה.

פתחנו קבוצת ווטסאפ משותפת עם הצעירים שהיו אצלנו בשבת השחורה, ואנחנו עדיין בקשר איתם.

בשבועיים הראשונים, מיכל, פתנו, נשארה במושב לסייע לחיילים שהגיעו. הגיעו לתקומה קרוב ל-700 חיילים, והם לנו בכל המקומות הציבוריים שביישוב. צעירי תקומה קיבלו על עצמם לדאוג לכל החיילים שהגיעו למושב וארגנו מרכז לוגיסטי, ומיכל נשארה שם שבועיים, עד שפיקוד העורף לא נתן לצעירי המקום להישאר שם, והיא באה אלינו.

יום אחד, שמענו מחבר על צוות של חיילים מדובדבן שנמצאים בתקומה, והם ישנים בשטח, בשקי שינה, במקום לא מסודר. החלטנו לתת להם את הבית שלנו - לחודשיים. הבית שלנו הפך לסוג של מוצב צבאי, וממנו הצוות יצא למשימות בעזה.

גורל אחד שם אותנו כאן, בארץ הזאת

שיחה עם ניב מזרחי / אודיה קינסבורסקי

כמו קושי עם השפה והמרחק מהמשפחה. התהליך הזה העניק לי הזדמנות לחוות ולגלות את ערכי התרומה שלי למדינת ישראל. במקביל ללימודים במכינה, בילינו זמן רב בטוילים ברחבי הארץ. ניווטים וסדרות בצפון, בדרום ובאיו"ש. כל טיול היה הזדמנות להתרשם מהיופי של ארץ ישראל, כך שהרגשתי שאני מתחברת לכל מקום בה.

התקופה הקצרה, של שלושה חודשים, שבה גרתי בקיבוץ סעד, והעבודה בבית הספר בקיבוץ, עזרה לי להתכונן לגיוס. הייתה לי הזדמנות לעבוד עם הילדים ולסייע למורים בכל עניין שהיה צריך. במקביל לתקופה, התחלתי את התהליך לקראת הגיוס. מתוך התהליך הזה, בין לבין, הבנתי שתפקיד מש"קית ת"ש הוא המתאים ביותר עבורי. תמיד נהניתי לשמוע סיפורים של אנשים, ולנסות לייעץ ולעזור. אף פעם לא האמנתי איך יש אנשים במצבים לא פשוטים ואיך אפשר שלא לעזור להם. כך שהחלטתי להיות מש"קית ת"ש, ושזאת הדרך שבה אוכל לתרום למדינה הכי הרבה.

איך הרגשת ביום הגיוס?

למרות שעברו שנתיים, אני זוכרת שמאוד התרגשתי. סוף סוף להתחיל את השירות שחכיכיתי וציפיתי לו. כל החברים שלי מהמכינה ומהגרעין כבר התגייסו, כך שחכיכיתי עד שהגיע תורי.

תמיד ידעת שאת רוצה להתגייס?

כן. להתגייס לצבא זה נשמע משהו גדול ומפחיד בחו"ל, כך שלא הייתי בטוחה, אך זרמתי עם הימים עד שהגעתי ליום הגיוס. אני חושבת שמה שעשיתי היה נכון בשבילי, ואם לא הייתי מתגייסת, הייתי מתחרטת על זה שלא הגעתי לכאן ועוברת את החוויה הזאת, הייתי מרגישה פספוס גדול.

את ניב מזרחי ומשפחתה אני מכירה היטב, בגלל הקשר העמוק בין משפחתי לבין משפחת מזרחי, קשר שנרקם כשמשפחתי שהתה בוונקובר. המלחמה הזאת קירבה אותנו בברית דמים, לאחר נפילתו של בן מזרחי, אחיה של ניב, בנובה. ניב שווה כאן בסטטוס של "חיילת בודדה" ומאומצת אצל משפחתנו. רשות הדיבור לניב:

העלייה לארץ

עליתי לישראל מוונקובר קנדה, במסגרת גרעין "צבר", והתיישבתי בקיבוץ סעד לאחר סיום שנת המכינה. בתיכון ידעתי שארצה לעשות מכינה ולהתגייס לצבא. ההורים שלי חינכו אותנו על ערכים של אהבת הארץ, ציונות ותרומה למדינה. כך שהיה לי ברור שארצה להמשיך את הדרך שכן, אחי הגדול, עשה, ולהגיע לארץ לשנת המכינה ולהתגייס. כשסיימתי את כיתה י"ב בשנת 2020, הגעתי לישראל והצטרפתי למכינת יונתן בקיבוץ עלומים. במהלך שנת המכינה התגוררתי אצל משפחת אלי ודבורה, וגם אצל בן.

תמיד ידעתי שארצה לגור במדינה ולשרת בצבא כמו כל אזרחי ישראלי בגילי. ההחלטה לעשות שנת מכינה לפני הגיוס הייתה שילוב של רצון למימוש עצמי, דרך הבנת הצבא ובניית הערכים שלי, החברה הישראלית וההתנדבות, כדי שאוכל לשרת בצורה הטובה ביותר בתפקידים שישתמשו בכישורים המיוחדים שלי, ובכך גם ישרתו בצורה הטובה ביותר את המדינה שלי. ובנוסף יש בי רצון להתחבר שוב לתרבות הישראלית, ללמוד עוד על הארץ ועל ההיסטוריה שמאחורי התרבות הנרחבת של ישראל. הייתה לי חוויה לימודית בלתי נשכחת הבונה עצמאות, ערכים, כישורי מנהיגות והמון למידה על עצמי, ועל איך להתמודד עם אתגרים

הזמן מבינים שהחיים פשוט כל כך שונים, שכבר נוצר פער יותר מדי גדול. עם זאת, בכל פעם שאני חוזרת לביקור בקנדה, אני נפגשת איתם ומאוד כיף לנו להשלים פערים.

תוכנות שיש לך בעקבות הנפילה של בן...

בשביעי לאוקטובר, אחי הגדול, בן, היה במסיבה של הנובה. לפני שנרצח, הוא ואיתי ניסו להציל כמה שיותר אנשים פצועים, והקריבו את עצמם על מנת להציל חיים של אחרים. בן לימד

אותי המון, והיה דוגמא ומופת בשבילי. זה לא הפתיע אותי שהוא הקריב את עצמו בשביל אחרים, ושהוא הציל חיים לפני שחשב על עצמו. הוא תמיד היה כזה, שטובת האחר קודמת לכל, וכאח הגדול הוא הראה לי ולכולנו, כמשפחה, איך להיות בגירסא הטובה ביותר. בן הוא האח הבכור שלי ותמיד הלכתי בעקבותיו. אפשר לראות את זה בדרך החיים שלי ושל האחים היום (עליה לארץ, מכינה, צבא). יותר מתמיד, עכשיו אני יודעת שאני אמשיך את הדרך שלו. אני, בן ומאיה שרכנו דירה בכפר יונה ואחרי שהכל קרה, היה לנו ברור שלא נמשיך לגור שם, בלעדיו. רצינו להיות הכי קרובות לבן, וידענו שהמקום שהיה בית בשבילו הוא הקיבוץ, וזאת הסיבה שהוא נקבר כאן. זכינו להכיר את משפחת אלי ודבורה כהן לעומק, ולחוות מהם טיפה ממה שבן חווה, וזכינו לגור כאן, בקיבוץ. כולם מקבלים אותנו בצורה הטובה ביותר. אני מרגישה כבר חלק מהקיבוץ, כך שזה עושה לי טוב בתקופה קשה.

מה התוכניות שלך לחיי האזרחות?

"התכנון הוא להישאר חודשיים במילואים, כדי לסיים את ההכשרה עם החיילים שלי. לאחר השחרור ארצה לעבוד, לטייל ולאחר מכן להתחיל ללמוד".

ניב עם אחיה, בן מזרחי הי"ד

בהצלחה!

ספרי על התפקיד שלך בצבא...

התגייסתי בינואר 2022 כחיילת בודדה ואני משרתת כיום כמש"קית ת"ש בבא"ח גולני. בסיום הטירונות התחלתי את קורס מש"קיות הת"ש. התחלתי את השירות שלי בבה"ד 6 הממוקם בעיר הבה"דים כמש"קית ת"ש של הקורסים של הנהגים. שירתתי שם כחצי שנה, ולאחר מכן עברתי לבא"ח גולני. השתחררתי לפני כשבועיים, ומיד המשכתי למילואים. היה לי חשוב ללמוד על כל הזכויות ותנאי השירות שמגיעים לחיילים,

בייחוד לחיילים בודדים. יש לי הרבה כוח לעזור ולסייע לחיילים אחרים. אם זה למצוא לחיילים מקום מגורים, עזרה למשפחות לצאת ממעגל העוני, עזרה בקבלת כלל זכויותיהם מהמדינה. כחלק מתפקידי אני נוסעת להרבה ביקורי בית, הולכת לראות את המשפחות של החיילים ומתחברת אליהם אישית. השנתיים האלו היו מאוד משמעותיות עבורי, קיבלתי המון כלים לחיים.

את מרגישה שההגדרה "חייל בודד" הגבילה אותך, או מנעה ממך להשתלב?

לא. ההגדרה קצת מלחיצה ונשמעת יותר מגניבה ממה שהיא באמת. לכל מקום שהגעתי אליו בשירות, כולם התלהבו שאני חיילת בודדה אבל זה עובר. תמיד הרגשתי בדיוק כמו כולם. לא נתתי להגדרה להשפיע עלי. לא מיהרתי להגיד שאני חיילת בודדה כדי לא לקבל יחס שונה מהאחרים. כן קיים קושי בלהיות חייל בודד, בעיקר בסופי שבוע, שיש המון סידורים בבית שצריך לדאוג להם לבד, אבל תמיד יש את המשפחה והחברים שעזרו ועוזרים עד היום.

את בקשר עם חברים שלך מחו"ל?

בהתחלה, כשעליתי לפני שלוש שנים, כן ניסינו לשמור כמה שיותר על קשר, אבל עם

איך שביל נולד

אם במקרה עברתם השבוע ליד הבניין של צהלי, אולי הבחנתם שצמח שם שביל, יש מאין. בדף הפייסבוק של מכינת צהלי מצאנו את סיפור המעשה:

.... צהלי - ע"ש תמר אריאל 17 שעות ·

איך שביל נולד?
קודם היה בוך. אחר כך היו אלתורים של אבנים שנמצאו פה ושם. והרבה דילוגים. ועדיין הרבה הרבה בוך. עד שהחלטנו שדי. את הקטע המחבר בין בניין צהלי בשלוחת קבוצת יבנה לשביל המוליך לבית המדרש שלנו צריך לסדר. ואם אין אנחנו לנו, מי לנו?
ואיזה כיף היה.
ומתברר ששביל יכול להיווצר ממש בקלות. תוך שעה בלבד ליתר דיוק, כיאה לקיבוץ של ייקים, בדיוק בהתאם למשבצת שעדי בלוט פינתה לנו במערכת.
אז תודה גדולה לשלום אריכא היקר, שסייע לנו לסלול את "דרך השלום" שלנו, ולימד אותנו מתי ולמה אומרים ש"רואים כבר את הקאבינה, ותודה לחניכות האלופות של מחזור א' לשלוחת קבוצת יבנה, שהנה כבר הטביעו חותם.

חדש בשעוני עדי

ניקוב חורים באוזניים

עגילי ניקוב בציפוי 24K

עגילי ניקוב מזהב 14K

מכירת עגילי הליקס ונזם

מתחת גיל 18, מותנה באישור הורים

קמפני יבנה

אליס מילר

מוזמנות באהבה לערב נשים של הפוגה וטעינת מצברים ביום ראשון, ב' באדר א', (11.2) באולם אירועים

כחוקי
20:30 ארוחת ערב חמה וטעימה שיעורה של אביטל עופרן ולאחר השיעור הרצאתה של אליס מילר על סיפור חייה המרתק עם תובנות לחיים.

ועדת תרבות.

אליס מילר הייתה סמל המאבק לשוויון זכויות לנשים בישראל לאחר עתירתה לבג"ץ בשנת 1994. בזכות מאבקה הנחוש חויב צה"ל לראשונה לפתוח את שערי קורס הטייס גם לנשים. היא ילידת 1972, עלתה מדרום אפריקה לישראל בשנת 1979. בעלת תואר בהנדסת אווירונאוטיקה וחלל מהטכניון. הייתה קצינה בחיל האוויר במשך עשר שנים, ואחריהן נסעה להימלאיה בהודו, ושם חיה עם בעלה ושתי בנותיה. עם חזרתה לארץ הייתה אליס שותפה להקמה של קהילה ובית ספר אנטרופוסופי בחוקוק, שם היא מתגוררת כיום.

מה חמאס רוצים?

תפיסת העולם שמאחורי הטבח ב 7.10

מוזמנים להרצאתו של רונן בן נחום
בן קיבוץ בית קמה
יוצא מערכת הביטחון ומומחה למזרח התיכון ועולם האסלאם

ביום שלישי, י"א באדר א', (20.2)
בשעה 20:30 באולם אירועים
בתוספת מרק חם וטעים.
ועדת תרבות

קדנציית הרב

לפני ארבע שנים בחרנו לקדנציה שלישית, ברב אילעאי לכהן כרב קבוצת יבנה. "נוהל כהונת רב" קובע, כי קדנציית כהונת הרב הנבחר הינה ל- 5 שנים. אנו נמצאים בפתח השנה האחרונה לקדנציה הנוכחית, ובימים אלה, בשיתוף עם הנהלת הקהילה, הוועדה עוסקת בנושא וכמובן תביא את המלצותיה לאספת החברים.

שוחחנו עם לא מעט חברים וחברות, ואנו רוצים להזמין חברים וחברות נוספים להיפגש איתנו כדי להביע את דעתם על חידוש הסכם כהונת הרב. לתיאום פגישה, יש לפנות לאחד מחברי הוועדה עד יום חמישי, ו' באדר א', 15.2.24. הפגישה עם הוועדה תתקיים במועד שיתואם מראש (לא בשבילים ולא בהתכתבות וואטצאפ).

מוזמנות ומוזמנים לפנות!

ועדת דת: יסכה כוכבא, איתי בנדב, אבי גולדנברג, חמוטל דברת איתן (מנהלת חברה ופרט), גלי כוכבא (מרכזת)

ירקונים 3

ביקור שכנים ללא גבולות

ב-1936 התארגן גרעין של השומר הצעיר להתיישבות במשמר העמק, שם שהו כשנה. לאחר מכן עלו לראשון לציון, שם שהו תשע שנים עד שנמצא להם מקום להתיישבות קבע. בשנת 1943, הקימו את מצפה גבולות (ראשון מבין שלושת המצפים בנגב), שם ישבו כשלוש שנים. רק בשנת 1946 עלו להתיישבות באדמת יאזור – השכנה לנו. מפגש וסיור ב"שדרת המוזות" בקיבוץ חצור, עם יובל, מן הוותיקים בקיבוץ ופעיל בשימור מורשת המקום.

ביום שני, ג' באדר א' תשפ"ד, 12.2.2024

יציאה: 16:00, חזרה משוערת: 19:00.

למגיעים עצמאית: 16:15, בחנייה המרכזית בקיבוץ.

ציוד מומלץ: כובע, מים, מקל-כסא.

קפה ועוגה - עליכם.

א-א-א

אריה ברנע, אבי ששון, אליקים איטלי

שערי ירקונים פתוחים לכל

מעוניינים להיכנס לרשימת התפוצה בוואטסאפ? פנו לאריה ברנע!

דו"ח צוות שמחות

עדנה תדהר, בשם הצוות

פנינו לאחיעזר מובשוביץ (בתיאום עם מש"א), והוא הסכים לקחת על עצמו את האחריות הזו. אנו מודים לו על כך. כמו כן, שי ברלב נשאר בתפקידו, כאחראי על הוצאת הציוד לקבלת הפנים, ותודה לו על כך.

ב. תפריט שמחות בשבתות

בישיבה עם עובדי המטבח הוחלט על שדרוג התפריט בשבתות החתן/ בר המצווה.

ג. מתנדבים לעזרת המשפחה בימי חול

צורך נוסף שעלה מהשטח הוא עזרה במטבח ביום אירוע בת/ בר מצווה שנערך ביום חול. ברצוננו לפנות למתנדבים/ מתנדבות (2 חברים), שיקחו על עצמם לסייע למשפחה בבוקר הזה (מתואם מול מש"א). כיום לא כל המשפחות יודעות מה נדרש מהן, רבים לא מכירים את המטבח, וזקוקים לעזרה שתסייע להם לעבור את היום המרגש הזה בצורה רגועה יותר. מתנדבים מוזמנים לפנות לאחד מחברי הצוות: איילת אריכא, איילת לסלוי, אלי כהן ואלי רדר או עדנה תדהר.

שנדע בקיבוץ שלנו ובארץ כולה, ימים שקטים של שלום ושמחה.

צוות שמחות הינו צוות שנפגש אחת לתקופה, ומנסה לסייע לעוסקים בפועל בארגון השמחות וכמובן לחברים, תוך תיאום עם הנהלת הקהילה, לפי הצורך.

בחרנו לדווח רגע לפני "עונת החתונות" הבאה עלינו לטובה.

כולנו שמחים שיש ביכולת הקהילה שלנו לארגן ולהיות שותפים לשמחות השונות - בריתות, חגיגות בר/בת מצווה וחתונות, ורוצים שהאירועים ינוהלו במקצועיות וביעילות מרבית.

הצוות יושב עם בעלי התפקידים השונים העוסקים בשמחות: הנהלת המטבח, מנהל האירוע - יניב וולף ומסדרות הפרחים - מיכל שליסלברג ושרי שטיין.

על כולם תבוא הברכה. הסיוע הוא "המתכון הסודי"...

במפגשים אלו עלו כמה צרכים:

א. ליווי במהלך היום

שמענו על הצורך בבחור שיתלווה ביום האירוע לעוסקים במלאכה משעות הבוקר/ הצהריים עד לקבלת האורחים/ הגעת מנהל האירוע, יקבל את הספקים השונים (מוסיקה, צלם, בר), יסייע להוצאת הפרחים וייתן למשפחה מענה בשטח.

דור דור ושמחותיו.
בתמונה מימין: טובה אלטמן, גדליה קוגלמן,
מרטין איתן, גלה ברטוב ואלקה אביטל.
כולם ז"ל, וגם המטבח לא מה שהיה...

הדף השבועי של הקיבוץ הדתי

בשבח השותפות: שרה עברון

לנערים ונערות המתמודדים עם משבר נפשי חריף. המיזם החדש הוא יוזמה אותו מובילה עמותת אנוש, בתוך הכפר, ביחד עם ההנהלה המשותפת לדעת ולנו. ככתוב: טובים השניים מן האחד... והחוט המשולש לא במהרה יינתק (קהלת ד').

בשנתיים האחרונות זכה כפר הנוער 'כפר חסידים' לסבא וסבתא נהדרים - עמוס ולצי ניר ממגדל עוז. עמוס ולצי הם חלק מקהילת כפר חסידים. הם מתגוררים זו שנה שנייה בכפר הנוער, כסבא וסבתא בקהילת הכפר. בימים אלו, בהם הלב דואב על נפילת בנם יובל ניר ז"ל, אנו מחבקים ומשתתפים באבלם ובאבלה של המשפחה כולה, של בית מגדל עוז וכפר עציון, ומחבקים את כל קהילת כפר הנוער 'כפר חסידים'.

אנו שמחים על המהלך של החיבור לרשת 'דעת', על התרומה להתפתחות כפרי הנוער ומודים על ההזדמנות, אחת מני רבות, ליצור מענה ישיר לצורך, וממש כמו הורים המגדלים את ילדם המתפתח, ללוותו ולתמוך בו כמה שנדרש, ולשמוח בהתחזקותו ובעצמאותו.

לסיום - חשוב לציין כי ישנו כר נרחב לפעילות בכפרי הנוער, וכל מי שרואה בזה שליחות - בהחלט מוזמן להתעניין דרך אחד מפעילי התנועה.

לאורך כל שנות פעילותנו כתנועה ניסינו לשלב בין הפנים לחוץ, בין עשייה הממוקדת לתוך ובתוך היישובים, לבין עשייה מחוצה להם, עם שותפים רבים.

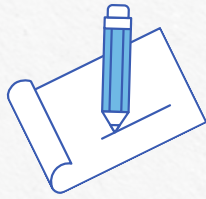
כפרי הנוער הם אחת הדוגמאות לכך. כפרים שהחלו את דרכם כקהילות חינוכיות חקלאיות לקליטת נוער עולה בשנות ה-30 של המאה הקודמת, והתאימו את עצמם בכל דור מחדש לצרכים החינוכיים העדכניים. בעבר הרחוק ניהלה התנועה את כל ששת כפרי הנוער הדתיים באופן ישיר, ובמהלך השנים נדרשנו לא פעם למעורבות עמוקה, כולל גיבוי כלכלי משמעותי. כיום, כשחלקם התפתחו בצורה מרשימה, ובאחרים הצלחנו ליצור שותפות נפלאה עם רשת החינוך "דעת" ואנשיה המקצועיים והנפלאים, ניתן לומר בגאווה שהכפרים עומדים על רגליהם ואפילו מתפתחים ומתחדשים באופן מרשים.

השבוע אנו מציינים שני אירועי התחדשות בכפרי הנוער.

בנווה עמיאל נחנך מבנה חדש לחדר האוכל, וההתרגשות רבה. רבים מאנשי הצוות החינוכי בכפר הגיעו ומגיעים מיישובי התנועה.

בכפר הנוער 'כפר חסידים', נחנך השבוע בית מאזן לנוער - 'נווה'. מדובר בחלופת אשפוז

משולחנו של המזכיר

נח חיות

אספת החברים

האספה במוצאי שבת הקרוב תחל כאספת חברים בקרן המילואים. כזכור מדובר בגוף נפרד בו שמורים ומנוהלים כספים שהפרשנו לזכויות הפנסיוניות של החברים, בתוך קרנות ציבוריות ומחוצה להן. ההפרדה נועדה להבטיח את הכספים מפני נושים או מפני כל תקלה כלכלית שעלולה (לא עלינו) להתרחש על הקיבוץ. לקרן המילואים יש למנות הנהלה שבאחריותה לנהל את הכספים ללא נגיעה להתנהלות השוטפת של המשק. החברים המוצעים הם מישאל חיות (יו"ר), מיכל רפל, חנוך פניני ורבקה שריד.

לאחר בחירת הנהלת קרן המילואים נחזור ונתכנס באספת חברים מן המניין כשעל הפרק מספר סעיפים:

נפתח בהודעה קצרה על הבנייה ומשם נמשיך לאזכור הבחירות לרשויות המקומיות, שלאחר כמה דחיות, אכן מתקיימות בסוף החודש ומצריכות התארגנות נכונה שלנו, המוסדות והחברים.

בסעיף השלישי נעסוק במתנות חג לחברים: איסוף תווי השי והמתנות מעובדי החוץ נתקל בקשיים לאורך כל השנים, בעיקר בשנים האחרונות בהם חלק מהעובדים מקבלים את מתנת החג ישירות לביט / פייבוקס או כאפשרות לבחור

מתנה. ההצעה היא לתת את השי לחברים דרך הענפים, ומתנה לחברים שפרשו - דרך הנהלת הקהילה, ולאפשר לעובדי החוץ ליהנות מהשי שלהם. המשמעות התקציבית של צעד זה כבר הוטמעה בתקציב 2024 ודף הסבר נשלח לחברים. מן הסתם, גם בסידור זה ימצאו חברים נפגעים, בעיקר בין עובדי החוץ, והם מוזמנים לפנות למשא לטיפול בעניין.

הסעיף האחרון יעסוק בתקנון המבנה הארגוני שהוכן כחלק מהסדרת משק וקהילה, ונקבע שיחזור ויבדק לאחר שנתיים מהפעלתו. צוות שמונה בידי המזכירות, בהרכב: יניב וולף, הדס אלטמן ונח חיות, עסק בנושא תוך דגש על התאמות טובות יותר בין התקנון ובין מה שנהוג בפועל. רשימת ההתאמות והתיקונים נשלחה לחברים, כמו גם התקנון החדש.

משהו אישי...

בימים אלה אני חוזר לעבודה מלאה לאחר היעדרות ארוכה מסיבות בריאותיות. אני מבקש להודות לכל החברים שדאגו, התעניינו, אפו עוגות ועוגיות, ותמכו לאורך תהליך ההחלמה. חשתי מחוזק, עטוף ונתמך, וחלק מקהילה אוהבת.

תודה!

מרפאה

טל. 08-8548300, אחות חירום - 050-6998317, איחוד הצלה - 1221, דואל: mrkyavne@clalit.org.il

שעות קבלה ד"ר מולא: יום א' 11:00-07:30, יום ב' 10:30-8:00, יום ג' 12:30-11:00, יום ה' 18:00-16:00

קריאות לכולם
לוות המרפאה

יומן השבוע

- אספת חברים - מוצאי שבת, 21.00
- ערב נשי אישי - יום ראשון ב-20.30 באולם האירועים

צילום: אליקים איטלי

כמו רקפות בין הסלעים / אריאל הורוביץ

בין הדגלים הכתמים לחלצה הפחלה
 בין שוק הפשפשים לקרית הממשלה
 כמו רקפות בין הסלעים
 הפנים היפים של הארץ מתחבאים

וכשהיא לפתע צריכה...

בין מגדלי הפאר למרכז הקליטה
 בין פועלים זרים לשדות החטה
 כמו רקפות בין הסלעים
 הפנים היפים של הארץ מתחבאים

וכשהיא לפתע צריכה...

בין הצפירות בכביש לרחובות המלכלכים
 בין משפחות הפשע לטלויזיה השטחית
 כמו רקפות בין הסלעים
 הפנים היפים של הארץ מתחבאים

בין הישנים ברחוב לדקירות במועדון
 בין מה שבדרך כלל קוראים בעתון

כמו רקפות בין הסלעים
 הפנים היפים של הארץ מתחבאים

וכשהיא לפתע צריכה
 שמשהו ישכב בבץ בתוך שוחה

לא תאמין איך הם מופיעים
 כמו רקפות בין הסלעים

על השירים: יצחק ברוכי

המערכת: דינה ספראי ואודיה קינסבורסקי. מאמרים שילחו לדואל: bimkomon@gmail.com.

יש לשלוח חומר עד יום רביעי ב-09:00.
 במקרים חריגים עד רביעי ב-16:00 - בתיאום מוקדם.

